

og dels for hele vor økonomiske Stillingsskyld maatte skride til skarpe Forholdsregler mod Svinenes Sygdom. Men hvis den ærede Minister var kommen til os og havde sagt: Der skal være en Sygdom blandt Svinene i al Almindelighed, men jeg kjender den ikke ganske, jeg kan ikke i dette Dieblisk nævne noget særligt Tilfælde, og heller ikke veed jeg, om vi ikke i de foreliggende Love have et tilstrækkeligt Værn imod den Svinesygdom, der er opstaaet, — hvis den ærede Minister var kommen med en saa slet Begrundelse, som den høitærede Minister er kommen med ved dette Lovforslag, tror jeg ikke, at dette Thing havde været særlig tilbøjelig til at gaa ind paa en Lov om Svinedifteritis. Nu kommer den høitærede Justitsminister med et Lovforslag, som jeg kan sige handler om den menneskelige Form af Svinedifteritis, og det er da ikke urimeligt at spørge den høitærede Minister: Hvor ere hans syge Svin, hvor har han disse syge Svin? Vel ikke i Skoven, men jeg kan sige: paa Lager. Jeg kommer derfor til at nævne de Exempler, som den ærede Minister har givet paa den Trang, der er for ham til at faae en ny Lov; thi disse Exempler vilde opløse hele den Stilling, hvort vi staa lige overfor Loven og ogsaa selve Lovens Indhold. Den ærede Minister har i Landsthinget nævnt et eneste Exempel paa et utugtigt Skrift, som han vilde til Livs. Jeg husker ikke ret, om han mente, at han ikke kunde komme det tilstrækkelig til Livs, men Skriftet var af en saadan Beskaffenhed, at han mente, at det fortjente at komme under en endnu skrappere Behandling, end han ellers kunde give det. Det var Ugeskriftet „Eva“. Jeg kan naturligvis ikke sige Andet end, at jeg ikke kjender de konfiskerede Numre af dette Blad; jeg har ikke haft Tid eller Leilighed til at gjøre mig bekendt med dem; derimod kjender jeg de Numre af Skriftet, som ikke ere blevne konfiskerede, idet de blive indsendte til Bladenes Redaktioner, saa at Journalisterne derved have ret god Leilighed til at gjøre sig bekendt med Skriftet. Jeg vil da sige, at Indholdet af dette Ugeskrift er noget afskyeligt Pøst, noget ret urimeligt Tøieri, saa at jeg for min Del ikke deri faae nogen synderlig Grund til Forargelse. Jeg har imidlertid som sagt kun haft Leilighed til at se de ikke konfiskerede Exemplarer, saa jeg kan ikke absolut slutte mig til, hvad der har givet Anledning til Tiltalen. Imidlertid har Udgifveren af Ugeskriftet „Eva“ været under Tiltale, og jeg ser, at han af Kriminal- og Politiretten er bleven idømt dengang 2 Maaneders Fængsel, men Høiesteret nedsatte Straffen til 14 Dage.

Jeg skal nu ikke negte, at det forekommer mig mærkeligt, naar man kommer til Rigsdagen og forlanger en Skjærpelse af Loven, man da som et Exempel paa den Trang, der er til en skarpere Lovbestemmelse, fremfører et Tilfælde, hvor Kriminal- og Politiretten idømte en Fængselsstraf, men hvor Høiesteret, hvis Dom man maa erkjende — hvad Ministeren ogsaa gjør — er den rigtige, nedsatte Straffen. Der gjælder ikke, hvad den høitærede Minister sagde, at Høiesteret eller Domstolene i det Hele ere tilbøjelige til at idømme den milde Bødestraf i Stedet for den haarde Fængselsstraf. Forholdet var det, at man havde allerede en Fængselsstraf, som man kunde skjærpe, men man gik i Virkeligheden til en Formildelse af Straffen. Man har i den nuværende Lovgivning en Mulighed for at kunne idømme Bøder og Fængsel indtil 6 Maanedes paa sædvanlig Fangeløst og Vand og Brød indtil 6 Gange 5 Dage, men alligevel gik Høiesteret i dette Tilfælde til en Nedjættelse af Straffen, idet man nøiedes med at sætte Straffen til 14 Dages Fængsel. Det kunde tyde paa, at dette Forhold ikke var af en saa farlig Beskaffenhed, naar som nævnt det eneste Tilfælde, som Ministeren har bragt frem i Landsthinget, ikke har kunnet give Anledning til en større Straf. Nu har jeg ikke kunnet finde, at Høiesteret i det sidste Aar har dømt i lignende Sager, men derimod har Kriminal- og Politiretten i Fjor dømt i 5 Sager, i hvilke de Tiltalte havde gjort sig skyldige i Forseelse mod Straffelovens § 184. Forholdet var her dette, at ingen af de 5 Tiltalte blev idømt Bøder; 3 blev idømt Fængsel, 1 Vand og Brød, og den sidste blev idømt Fængsel paa sædvanlig Fangeløst. Det viser sig altsaa, at der hos Domstolene ingenlunde er den Høst, som den høitærede Minister paastaar, til at dømme for mildt, til at bruge den mildeste Form af den Straf, de i Dieblisset have. Man idømte ikke nogen af de 5 Mænd Bødestraf. Nu kan jeg paa den anden Side ikke undlade at tilføie, at det, at der har været 5 Mennesker under Tiltale for denne Forbrydelse i 1885, dog vel ikke tyder paa en overstrømmende Forseelseskræfte paa dette Punkt; Forseelserne ere ikke saa særdeles talrige, siden der ikke fandtes Leilighed til at rejse Anklage mod mere end 5 Personer i 1887. Hvad 1886 angaar, er der kun een eneste Mand, der i Kjøbenhavn er bleven tiltalt ved Kriminal- og Politiretten. Det synes jeg vækker noget den ærede Ministers Paastand om, at dette er et Forhold, hvori der trænges til nye og strenge Straffebestemmelser. Foruden